

Bliskomnie.

Litwo, ojczyzno jego, znaczy Mickiewicza
co prezentujesz sobą, opowiedz nam dzisiaj,
nie miałem tu popasu, jechałem tranzytem,
w drzeworycie pamięci obrazy wryte
pędziłem autostradą z pojedynczym pasem
jak u nas, tu opodal, na bratnim Pod Lasiem .
Do tych pagórków leśnych, na łokieć wysokich,
Nad skwaszonym Niemnem, mostów szerokookich;
Do ugorów zasranych, chwastem rozmaitym,
Wybrązowiałych szczawiem, pestycydem krytym,
Gdzie bursztynowy krzaczor, śnieg już nie tak biały,
Gdzie z pijackim rumieńcem dzięcieliny strzały*,
A wszystko przepasane asfaltową miedzą,
Jak piekło, na niej z rzadka ciche ronda siedzą.
tak czas zgubił poezję, AI ma dziś prymat,
Adamie ty nie pękaj, taki mamy klimat.

*(czytać niewyraźnie - szczały)

Ptaszki.

Wychodzę z izby na dwór
załączam z progu nastrój,
siecinka, wschodnie klepisko,
wiecie skąd jestem, wyśpiewam wszystko.
Nad oknem oknówka, jakżeby inaczej
nikt jej nie ruszy, przesąd tłumaczy,
podgorzałka kwacze w rozlanej kałuży
wudud na płocie w brązie czubek dłuży,
w gumofilcach leze przez własne gumno
sikory z kurami wyjadają równo,
na dachu stodoły od strony sioła
klekot słychać Kajtka, wsiowego busioła,
wrobliki na waleta mają tu kwatery
u większego kolegi w suterenie, cztery.
Idę dalej w sady, omszałe grusze,
na niej wiercidupka zakąsza okruszek,
dzierzba na ostre kolce mirabelki
nadziała kolację, kotlecik niewielki.
Płot od ulicy, za nim głuptaki,
w beretach cietrzewie, wiejskie cwaniaki,
jak rano wracają z seksownych toków,
spać się tu nie da, harmider z boków.